

Sygn. akt IV U 679/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Anna Guniewska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Magdalena Rykała-Płodzień

po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2019 r.

sprawy B. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o emeryturę

na skutek odwołania B. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 11 kwietnia 2018

znak : (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 679/18

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 10 kwietnia 2019r.

Decyzją z dnia 11.04.2018r., znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. , na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015r poz. 748 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., nr 8, poz. 43 ze zm.), po rozpoznaniu wniosku z dnia 23.03.2018r. odmówił wnioskodawcy B. K. prawa do emerytury.

W uzasadnieniu decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wskazał, że wnioskodawca nie udowodnił wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył wnioskodawca B. K. domagając się jej zmiany i przyznania mu prawa do emerytury.

W odpowiedzi Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując swoje stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny.

B. K. urodził się (...) W dniu 23.03.2018r. złożył wniosek o przyznanie mu prawa do emerytury. Wnioskodawca nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego. Udowodnił 4 lata 10 m-cy i 23 dni pracy w warunkach szczególnych.

Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca był zatrudniony w okresie od 1.07.1983r.do 2.05.1989r.w Zakładzie (...) w T. na stanowisku blacharz samochodowy.

W okresie od 15.05.1989r.do 31.12.1993r.wnioskodawca był zatrudniony w Zakładzie (...) w M. na stanowisku blacharz samochodowy.

Od 13.06.1974r.do 30.06.1983r. jako blacharz napraw pojazdów samochodowych, wcześniej od. 01.09.1972r.jako uczeń praktycznej nauki zawodu.

Na powyższe okresy wnioskodawca przedłożył świadectwa pracy z dnia 29.05.1996r. (k-31), 3.01.1994r. (k-33), 29.05.1996r.(k-34).

W latach 1977-1979 wnioskodawca odbywał zasadniczą służbę wojskową. Uprawnienia spawacza uzyskał w dniu 1.06.1976r. (dowód: zeznania wnioskodawcy k-35a.s)

Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, wnioskodawca cały czas pracował jako blacharz, spawacz samochodowy. Czynności jakie wykonywał: - część pracy zajmowało mu spawanie (ok. 20% czasu pracy w ciągu dnia – dowód zeznania świadków S. K.-50). Inne czynności obejmowały: wymianę błotnika, koła, nadkola, lampy, czyszczenie wymiennych części, zabezpieczanie antykorozyjne. Świadek R. K. zeznał, że wnioskodawca spawał tylko w niektóre dni. Poza tym wymieniał różne części samochodowe przed ich spawaniem, musiał je odpowiednio przygotować.

Wnioskodawca wykonywał wszystkie czynności począwszy od rozbiórki samochodów poprzez naprawę i składanie tych elementów. Wykonywał też szlifowanie spawu i malowanie podkładem (zeznania wnioskodawcy k-35).

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie dokumentacji zgromadzonej w sprawie tj, akt organu rentowego , akt osobowych i zeznań świadków).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Odwołanie jest zasadne.

W przedmiotowej sprawie istotą sporu była kwestia ustalenia czy wnioskodawca udowodnił co najmniej 15-letni staż pracy w szczególnych warunkach, będący podstawową przesłanką przyznania prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym na podstawie art. 184 ustawy emerytalnej.

Zgodnie z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku określonego w art. 32 ustawy emerytalnej, jeżeli w dniu wejścia ustawy w życie, tj. na dzień 1 stycznia 1999 r. osiągnęli oni okres zatrudnienia w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze wymagany według przepisów dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat (dla mężczyzn), mają 25 lat okresu składkowego i nieskładkowego oraz nie przystąpili do Otwartego Funduszu Emerytalnego.

Przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego i pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), do którego odsyła art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, określają niższy wiek emerytalny, rodzaje prac i stanowisk oraz

warunki na podstawie których przysługuje prawo do emerytury. Okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Te okresy pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

Stosownie do § 4 ust. 1 tegoż rozporządzenia mężczyzna, który wykonywał prace w warunkach szczególnych, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury jeżeli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat i ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

W oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd uznał, iż słuszne jest stanowisko ZUS stwierdzające, iż wnioskodawca nie udowodnił okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Z materiału dowodowego wynika jednoznacznie, że wnioskodawca w spornych okresach swojego zatrudnienia nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Z ustaleń Sądu wynika, że specyfika zakładów pracy, gdzie był zatrudniony wnioskodawca, polegała na remontach samochodów, w tym remontach kapitalnych. Wykonywano wszelkie prace blacharskie, które nie są zaliczane do pracy w warunkach szczególnych. Blacharze samochodowi wykonywali prace naprawcze związane głównie z karoserią w tym reperowaniem części tworzących nadwozie i podwozie samochodów, oraz montażem elementów po ich uprzednim przygotowaniu i oczyszczeniu.

Z powyższego wynika, że w procesie technologicznym prac blacharskich spawanie było jednym z etapów pracy. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego określenie „prace przy spawaniu” zawarte w pkt 12 działu XIV wykazu A rozporządzenia z dnia 7.02.1983r. – obejmuje prace wykonywane w przebiegu procesu spawania. Rzecz jednak w tym, że wnioskodawca pracował przy naprawach blacharskich pojazdów samochodowych, gdzie jedynie pewnym etapem technologii napraw był etap spawania. Etap spawania był poprzedzany innymi czynnościami jak: demontaż elementów, ich oczyszczeniem, odtłuszczeniem, zakonserwowaniem, spasowaniem, uzyskaniem właściwego profilu blach poprzez ich gięcie i prostowanie, a dopiero na końcu zespawaniem (gdy technologia napraw tego wymagała), przy czym dawniejsze prace blacharskie nie wymagały spawania. Mieć na uwadze należy, że jak sam wnioskodawca zeznał uprawnienia spawacza uzyskał 1.06.1976r. Wobec powyższego we wcześniejszym okresie nie mógł wykonywać prac spawalniczych (stale i w pełnym wymiarze czasu pracy), ponieważ nie miał stosownych w tym zakresie uprawnień i kwalifikacji.

Okres praktycznej nauki zawodu od dnia 1.09.1972r. do 12.06.1974r. Sąd nie uwzględnił jako okresu pracy w warunkach szczególnych albowiem wnioskodawca nie pracował w pełnym wymiarze czasu pracy (młodociany uczeń zawodu).

W tym stanie rzeczy wnioskodawca nie udowodnił, iż spełnia przesłanki z art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz.U z 2018r. poz. 1383 ze zm.) i rozporządzenia z dnia 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983r. nr 8 poz.43ze zm.)

Dlatego też mając na uwadze powyższe, skoro wnioskodawca nie wykazał, że był zatrudniony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przez okres 15 lat w warunkach szczególnych, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku - po myśli art.477¹⁴ § 1 kpc.